ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
(ειδικό τμήμα προβλεπόμενο από το άρθρο 123β του Κανονισμού Διαδικασίας)

της 8ης Φεβρουαρίου 2011

Στην υπόθεση C-17/11 RX,

που έχει ως αντικείμενο πρόταση επανεξετάσεως υποβληθείσα από τον πρώτο γενικό εισαγγελέα, δυνάμει του άρθρου 62 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, στις 12 Ιανουαρίου 2011,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (ειδικό τμήμα προβλεπόμενο από το άρθρο 123β του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου),

συγκείμενο από τους V. Σκουρή, Πρόεδρο, A. Tizzano (εισηγητή), J.N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts και J.-C. Bonichot, προέδρους τμήματος,

εκδίδει την ακόλουθη απόφαση

Απόφαση

1 Η πρόταση επανεξετάσεως που υπέβαλε ο πρώτος γενικός εισαγγελέας αφορά την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης (αναιρετικό τμήμα) της 16ης Δεκεμβρίου 2010, T-143/09 P, Επιτροπή κατά Petrilli (που δεν δημοσιεύθηκε

ακόμη στη Συλλογή), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την αίτηση αναιρέσεως που υπέβαλε η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της αποφάσεως του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης της Ευρωπαϊκής Ένωσης (δεύτερο τμήμα), της 29ης Ιανουαρίου 2009, F-98/07, Petrilli κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ.Υπ. 2009, σ. I-A-1-13 και II-A-1-41).

2 Κατά τον πρώτο γενικό εισαγγελέα, η απόφαση της οποίας προτείνεται η επανεξέταση διαφοροποιείται από τη νομολογία του Γενικού Δικαστηρίου όσον αφορά τις προϋποθέσεις θεμελιώσεως εξωσυμβατικής ευθύνης της Ευρωπαϊκής Ένωσης στον τομέα των υπαλληλικών υποθέσεων, ιδίως δε την προϋπόθεση κατάφωρης παραβάσεως του δικαίου της Ένωσης εκ μέρους του οικείου οργάνου. Συγκεκριμένα, με την εν λόγω απόφαση το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, αποκλίνοντας από την αντίθετη λύση που είχε δεχθεί με την απόφασή του της 10ης Δεκεμβρίου 2008, T-57/99, Nardone κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ.Υπ. 2008, σ. I-A-2-83 και II-A-2-505), ότι η προϋπόθεση αυτή πληρούται αφ' ης στιγμής το οικείο όργανο επιδείξει παράνομη συμπεριφορά, χωρίς να είναι αναγκαίο να εξεταστεί αν η συμπεριφορά αυτή αποτελεί πρόδηλη και σοβαρή υπέρβαση των ορίων της εξουσίας εκτιμήσεως του εν λόγω οργάνου.

3 Επιπλέον, κατά τον πρώτο γενικό εισαγγελέα, μολονότι το Δικαστήριο έχει διευκρινίσει τις γενικές προϋποθέσεις θεμελιώσεως εξωσυμβατικής ευθύνης της Ένωσης (μεταξύ άλλων με την απόφασή του της 4ης Ιουλίου 2000, C-352/98 P, Bergaderm και Goupil κατά Επιτροπής (Συλλογή 2000, σ. I-5291), εντούτοις δεν έχει ακόμη αποφανθεί επί του ζητήματος αν οι ιδιαιτερότητες των υπαλληλικών διαφορών, όπως απορρέουν από το άρθρο 270 ΣΛΕΕ καθώς και από τα άρθρα 90 και 91 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, δικαιολογούν την εξάρτηση της εξωσυμβατικής ευθύνης της Ένωσης στον τομέα αυτό από ειδικές προϋποθέσεις.

4 Οι περιστάσεις αυτές δεν δικαιολογούν την προτεινόμενη επανεξέταση. Συγκεκριμένα, αφενός, δεν απόκειται στο Δικαστήριο, στο πλαίσιο της διαδικασίας επανεξετάσεως, να αποφανθεί επί του κατά πόσον ορισμένη εξέλιξη στην αναιρετική νομολογία του Γενικού Δικαστηρίου είναι βάσιμη. Αφετέρου, το γεγονός και μόνον ότι το Δικαστήριο δεν έχει ακόμη αποφανθεί επί συγκεκριμένου νομικού ζητήματος δεν αρκεί για να δικαιολογηθεί επανεξέταση κατ' εφαρμογήν του άρθρου 62 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, στο μέτρο που η εξέλιξη της νομολογίας στον τομέα των υπαλληλικών υποθέσεων απόκειται πλέον αποκλειστικώς στο Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης και στο Γενικό Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το δε Δικαστήριο είναι αρμόδιο μόνο για την αποτροπή ενδεχόμενης προσβολής της ενότητας και της συνοχής του δικαίου της Ένωσης από αποφάσεις του Γενικού Δικαστηρίου.

5 Εν προκειμένω, από την εξέταση της προαναφερθείσας αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου Επιτροπή κατά Petrilli δεν προέκυψε η ύπαρξη σοβαρού κινδύνου τέτοιας προσβολής.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (ειδικό τμήμα προβλεπόμενο από το άρθρο 123β του Κανονισμού Διαδικασίας) αποφασίζει τα εξής:

Δεν συντρέχει λόγος επανεξετάσεως της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 16ης Δεκεμβρίου 2010, Τ-143/09 Ρ, Επιτροπή κατά Petrilli.

(υπογραφές)